

Arrest

nr. 282 755 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 januari 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 17 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 september 2021 trekt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing in. Op 24 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 25 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Tesnak Zangi, district Laja Mangal in de provincie Paktia (Afghanistan). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. U heeft geen onderwijs genoten en hielp uw familie op de velden.

U verklaarde dat uw vader werkte als vrachtwagenchauffeur voor een Amerikaans bedrijf American President Lines (APL). De Taliban was daarvan op de hoogte, uw vader kwam slechts sporadisch en dan stiekem naar huis. Bij afwezigheid van uw vader werd u verschillende keren door de Taliban bedreigd. Ze kwamen een aantal keren bij jullie thuis langs.

Omwille van deze problemen besloten uw ouders u het land uit te sturen. Ergens in het voorjaar van 2019 verliet u Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, de Balkan, Italië en Frankrijk door naar België. U kwam op 5 januari 2020 in België aan en diende er de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, kopie van de taskara van uw vader, het originele rijbewijs van uw vader, kopie van de handelslicentie van uw vader, kopie van enkele Memoranda het Amerikaanse Ministerie van Defensie mbt bepaalde transporten, kopie van enkele levernota's en twee enveloppen waarin de documenten u werden toegestuurd.

Op 18 juni 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS stelde immers vast dat u geen duidelijk zicht wenste te bieden op uw identiteit, achtergrond (opleidingsniveau en familiaal netwerk), tijdstip van vertrek en reisweg. Bovendien kon geen geloof hechten aan de oorzaak van uw beweerde problemen, met name het werk van uw vader en de problemen zelf die u verklaarde te hebben ondervonden. U diende beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde daarbij enkele documenten mbt de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan neer. Op 9 september 2021 trok het CGVS, mede ingegeven door deze gewijzigde algemene situatie, haar beslissing in, waardoor het beroep zonder voorwerp en bijgevolg doelloos werd en werd verworpen door de RvV, op 24 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Daarnaast legde u evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde immers dat u op dat moment 17 jaar oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 31/03/2003 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming dd. 06/01/2020). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het UZ Sint-Rafaël Leuven, dat uw minimumleeftijd veel hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 15/01/2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is en deze waarschijnlijk nog hoger ligt. Ten gehore op het CGVS, gevraagd naar uw geboortedatum, gaf u aan deze niet te kennen. Gevraagd naar de leeftijd vermeld op uw taskara, verklaarde u in eerste instantie deze niet te kennen, nadien gaf u aan te denken dat er de leeftijd van 15 jaar oud op staat (zie CGVS1, pp.3-4) alsook dat u bij de aanvraag ervan 14 of 15 jaar oud was (zie CGVS2, p.12). Gezien u zich desondanks jaren later bij aankomst minderjarig verklaarde, kan het CGVS dan ook niet anders dan vaststellen dat u de asielautoriteiten bewust gepoogd heeft te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd. Verder dient ook opgemerkt dat de taskara die u neerlegde, hoe dan ook geen sluitend bewijs is van uw identiteit en/of leeftijd. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Niet alleen gezien de daarop vermelde leeftijd (15 jaar oud in 1395) zelfs niet in de buurt komt van uw werkelijke leeftijd zoals vastgesteld bij aankomst, u legde daarnaast ook uiteenlopende verklaringen af over het verkrijgen van dit identiteitsdocument. Zo gaf u initieel aan dat uw oom deze voor u had aangevraagd (zie CGVS1, p.3), nadien liet u uitschijnen dat u deze zelf in het districtscentrum was gaan aanvragen, nauwelijks een paar vragen verder kwam u daarop terug en gaf u aan deze in Gardez (de provinciehoofdstad) te zijn gaan halen (zie CGVS1, p.6). Nog later verklaarde u dat u deze met uw oom in het districtshuis was gaan aanvragen (zie CGVS2, p.13). Wat er daar ook van zij, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust onterecht minderjarig heeft verklaard en u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, verder bevestigd door een aantal andere opvallende inconsistenties die werden waargenomen doorheen uw verklaringen.

Zo legde u uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af over het tijdstip van uw vertrek en uw uiteindelijke reisweg. Bij aankomst (in januari 2020) liet u optekenen 10 of 11 maanden eerder vertrokken te zijn (zie Fiche NBMV; zie DVZ verklaring, pt.32), waardoor u ergens in februari of maart 2019 vertrokken moet zijn. U leek dat min of meer te bevestigen door te stellen dat u op het einde van de winter vertrok (zie CGVS2, p.7). U zou ongeveer een maand in Iran verbleven hebben en nadien een drietal maanden in Turkije (zie DVZ verklaring, pt.32). U werd er door het CGVS op gewezen dat een foto op uw facebook-profiel, waarvan u aangaf dat deze in Turkije van u genomen was, reeds van januari 2019 dateert en u tevoren ook nog een tijd in Iran zou hebben verbleven. Daarop gewezen dat u dan wellicht eerder in 2018 moet vertrokken zijn, kwam u niet verder dan de stelling dat u zich nooit echt bewust was van precieze dagen, (zie CGVS2, p.7). Ook over uw reisweg zelf legde u opmerkelijke, uiteenlopende verklaringen af. Zo had u aanvankelijk aangegeven vanuit Afghanistan rechtstreeks naar Iran te zijn gereisd (zie Fiche NBMV; zie Verklaring DVZ). Op het CGVS verklaarde u dan plots aanvankelijk via Pakistan naar Iran te zijn gegaan. Nauwelijks een paar vragen verder was het dan toch weer Iran (zie CGVS1, pp.13-14). Ook tijdens uw tweede interview op het CGVS eenzelfde inconsistentie, al was het daar eerst rechtstreeks naar Iran, dan via Pakistan (zie CGVS2, pp.10-11). Verder dient ook vastgesteld dat u uiteenlopende

verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw vader. Waar u initieel nog had verklaard dat hij gewoon in het dorp woonde (zie Fiche NBMV), gaf u nadien te kennen dat hij in Kabul verbleef (zie DVZ Verklaring, pt.13A), op uw eerste interview op het CGVS bleek u het plots niet te weten. U had eerder wel geweten te hebben dat hij in Kabul zat (zie CGVS1, p.7). Waarom u dan aanvankelijk verklaard had dat hij in uw dorp verbleef is dan ook een raadsel. Verder dient hierbij te worden opgemerkt dat u in België ook post ontving van uw vader, op de envelop die u neerlegde staat een afzendadres in Kabul. Voorts dient opgemerkt dat het CGVS ook ernstige bedenkingen heeft bij uw voorgehouden analfabetisme. Zo houdt u er zoals vermeld een Facebook-profiel op na, al kon u daar naar eigen zeggen enkel door scrollen, lezen kan u immers niet (zie CGVS1, p.12). Behalve dit Facebook-profiel heeft u verder overigens ook nog een profiel op Instagram (zie CGVS2, p.5). Bovendien heeft het CGVS het gerede vermoeden dat u er nog een ander profiel op facebook op nahoudt, met dezelfde naam (lichtjes afwijkende schrijfwijze), bijzonder veel gemeenschappelijke vrienden en bevriend met het door u opgegeven profiel. Opmerkelijk in dit verband is vooral dat de houder van dit profiel, meer dan waarschijnlijk uzelf dus, daarbij opgeeft gestudeerd te hebben aan Kabul University. U blijkt overigens ook opmerkelijk veel Facebook vrienden te hebben uit Kabul, waar u ook op gewezen werd (zie CGVS2, p.22). Dat zovele onbekenden u vriendschapsverzoeken zouden sturen is op zijn minst bevreemdend.

Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u, behalve over uw leeftijd, ook doelbewust geen zicht wenst te scheppen op uw werkelijke vertrekdatum uit Afghanistan, uw band met de stad Kabul en uw werkelijke opleidingsniveau.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat u ook de oorzaak van uw problemen, met name het werk van uw vader als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf, allerm minst aannemelijk wist te maken. Uw verklaringen daarover bleken namelijk niet eensluidend en bijzonder vaag. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, laten optekenen dat uw vader werkte als vrachtwagenchauffeur voor het Amerikaanse bedrijf EPL (APL, sic; zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten overstaan van het CGVS gaf u aanvankelijk dan plots aan eigenlijk niet te weten of het een Amerikaans bedrijf was of niet (zie CGVS1, p.13). Nauwelijks enkele vragen verder, alsook bij uw tweede onderhoud op het CGVS, bleek u dat dan plots wel opnieuw te weten (zie CGVS1, p.14; zie CGVS2, p.8). Ook over zijn activiteiten legde u uiteenlopende verklaringen af. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat hij eerst werkte als chauffeur en hij nadien contracten opmaakte, al gaf u dan al aan eigenlijk niet veel over zijn werk te weten (zie CGVS1, p.9). Op het tweede interview bleek u enkel zeker te weten dat hij chauffeur was, misschien had hij meer gedaan, maar dat wist u plots niet meer (zie CGVS2, p.6). Dit alles is des te opmerkelijker gezien u verschillende kopieën van documenten mbt het beweerde werk van uw vader neerlegde. Daaruit lijkt onder meer te kunnen worden afgeleid dat hij vice-president was van een transportbedrijf met de naam Abak Int Transit and Forwarding Ltd, dat transporten uitvoerde voor het bedrijf APL. De naam van uw vader wordt op andere documenten dan de handelslicentie (Memoranda, levernota's) overigens niet vermeld. Bovendien betreft het hier hoe dan ook slechts kopieën, dewelke weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn, alsook gezien vervalste documenten wijdverspreid zijn in uw land van herkomst. Dat u over dergelijke essentiële zaken dermate uiteenlopende verklaringen aflegde die bovendien niet geheel overeen stemmen met de documenten die u ter staving daarvan neerlegde, ondermijnt al op ernstige wijze het door u voorgehouden profiel van uw vader. Daarnaast bleek ook uw kennis van zijn werk zo goed als onbestaande. Zo had u geen idee wat voor bedrijf het precies was, wist u niet op welke lijn uw vader zijn transporten uitvoerde noch waar in Kabul het bedrijf gevestigd was, waar de afkorting 'APL' voor staat, hoeveel mensen er werken of hoe zijn baas heette (zie CGVS2, pp.5-6). Ook dat laatste had u mits enige interesse kunnen nagaan in de handelslicentie die u zelf voorlegde. Dat gebrek aan interesse blijkt ook uit de vaststelling dat u zich nooit terdege heeft geïnformeerd naar zijn werk, bij uw vader of andere familieleden (zie CGVS2, p.6), en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan, minstens de ernst van uw beweerde problemen.

Ten vierde komt door bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al ernstig in het gedrang. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen. Zo legde u immers compleet uiteenlopende verklaringen af over uw beweerde problemen, bij de DVZ en ten gehore op het CGVS. Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ nochtans ook invulde met behulp van een tolk die het pashtu machtig is, had u verklaard dat de Taliban vier keer naar uw huis gekomen waren. U gaf er daarnaast ook aan dat uzelf wel bedreigd werd, van een dreigbrief aan het adres van uw vader sprak u helemaal niet (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u dan aanvankelijk weer optekenen dat de Taliban u twee of drie keer was komen zoeken. Nadien gaf u aan dat u na hun derde bezoek was vertrokken (zie CGVS1, p.14). Bovendien gaf u er eerst aan dat u bij hun eerste twee bezoeken niet thuis was, nadien zou u dan bij hun allereerste bezoek toch thuis geweest zijn (zie CGVS1, p.17). Nauwelijks enkele vragen verder gaf u plots aan dat

ze eigenlijk maar twee keer zouden langsgekomen zijn, u zou hen de kans niet hebben gegeven en zou nu na de tweede keer al vertrokken zijn (zie CGVS1, pp.17-18). Tijdens uw tweede interview op het CGVS zouden ze volgens uw verklaringen opnieuw drie keer zijn langsgekomen. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan dat het voor zover u zich herinnerde drie keer was, en u bij de derde keer was vertrokken (zie CGVS2, pp.10-11). Dat u over dergelijk essentieel element in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. Dat u daarnaast de dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen en die de rest van de problemen inluidde compleet onvermeld liet op de vragenlijst van het CGVS bevestigt de ongeloofwaardigheid ten overvloede. U bleek deze bovendien ook niet te hebben, waardoor ook dit een blote bewering blijft (met een hoog ad hoc-gehalte dus), en gaf opmerkelijk genoeg zelfs te kennen dat u er eigenlijk niet naar gevraagd zou hebben (zie CGVS1, p.16; zie CGVS2, pp.9-10). Een even bevreemdend gebrek aan interesse spreidde u ten toon betreffende de actuele problemen van uw achtergebleven familieleden, ook hierover was u bovendien niet geheel consistent. U gaf in eerste instantie immers aan dat u helemaal geen informatie had over de huidige situatie van uw familieleden, u had immers bijna geen contact. Erop gewezen dat u el degelijk contact had met uw oom, verklaarde u dat deze u niets vertelde. Veel moeite om hem naar de toestand van uw achtergebleven gezinsleden te vragen bleek u zich niet getroost. Nadien gaf u dan weer aan dat uw familieleden hetzelfde probleem als u zouden hebben. Gevraagd hoe u dat dan wel zou weten, kwam u niet verder dan het vermoeden dat uw jongere broer hetzelfde als u zou meemaken omdat leeftijd de Taliban niet kan schelen (zie CGVS2, pp.16-17). Wat dan weer in tegenspraak is met uw eerdere bewering dat uw broers en zussen nog te jong waren (zie CGVS1, p.10).

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Nochtans zou u in Duitsland zijn tegen gehouden, heeft u daar uw vingerafdrukken gegeven. Dat u altijd naar hier wilde komen omdat u hier kan studeren en het hier beter is (DVZ Verklaring, pt.32), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg, bovendien gaf u op het CGVS aan dat het pas onderweg was dat u goede zaken had gehoord over België waardoor u hiernaartoe wilde komen (zie CGVS, p.16).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara en het rijbewijs van uw vader zijn slechts een begin van bewijs van zijn identiteit, nationaliteit en het feit dat hij met een vrachtwagen mag rijden, uiteraard niet dat hij dat effectief ook deed, laat staan dat het enige problemen daardoor zou aantonen. U legde verder in beroep ook verschillende documenten mbt de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan neer. Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft, merkt het CGVS het volgende op.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname

van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal ernstige bedenkingen uit bij verzoekers voorgehouden analfabetisme, respectievelijk geen geloof hecht aan de oorzaak van verzoekers problemen, met name het werk van zijn vader als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf, en haalt vervolgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker zet zijn eerste middel verder uiteen als volgt:

"Dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en dat punt b) en c) van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden worden;

Dat punt b) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met de afgelegde verklaring en overgelegde documenten dient rekening gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft; Dat verzoekers verklaringen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel degelijk grotendeels overeenkomen met de informatie die uit de neergelegde documenten kan worden afgeleid. Zo wordt de naam van het bedrijf waarvoor zijn vader werkte, APL, expliciet vermeld in de neergelegde documenten en gaat het wel degelijk om een Amerikaans transportbedrijf. Op welk gebied deze documenten dan ook niet geheel zouden overeenstemmen met verzoekers verklaringen is niet te lezen in de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers vader zelf een bedrijf had dat transporten uitvoerde voor APL is hoegenaamd niet tegenstrijdig te noemen met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader voor APL werkte en dit valt ook af te leiden uit de neergelegde documenten. Dat dit werk via een eigen transportbedrijfje gebeurde en dat verzoeker dit gegeven niet vermeldde, is een detail dat niet in staat is om de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aan te tasten. Voor de rest valt er geen enkel verschil waar te nemen tussen verzoekers verklaringen en de neergelegde documenten. Verzoeker verklaarde overigens ook dat hij nooit naar school is geweest en dus niet kan lezen of schrijven. Vreemd is het dan ook om te moeten vaststellen dat de verwerende partij verzoeker een gebrek aan interesse verwijt wanneer hij de naam van zijn vaders baas niet kon afleiden uit de voorgelegde handelslicentie van APL. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat de verwerende partij onvoldoende rekening hield met verzoekers verklaringen en neergelegde documenten en dat om deze reden punt b) van bovenstaand wetsartikel wordt geschonden;

Dat de verwerende partij hier duidelijk geen rekening houdt met verzoekers verklaringen en neergelegde documenten en hierbij punt b) van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet schendt;

Dat punt c) van bovenstaand wetsartikel bepaalt dat er met de persoonlijke omstandigheden en individuele situatie dient rekening gehouden worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft;

Dat verzoeker duidelijk verklaarde dat hij geen onderwijs heeft genoten en gedurende zijn jeugd zijn familie hielp op de velden. Aangezien hij analfabeet is, mag er dan ook worden vanuit gegaan dat hij niet bij machte is om de documenten betreffende zijn vaders werk te kunnen lezen, laat staan begrijpen wat er in staat. Wanneer de verwerende partij dan verzoeker een gebrek aan interesse verwijt omdat hij bepaalde informatie niet kon afleiden uit de neergelegde geschreven documenten, laat zij duidelijk blijken dat ze geen rekening hield met verzoekers individuele situatie als analfabeet. Ook in andere delen van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de verwerende partij deze persoonlijke omstandigheid niet ter harte neemt. Zo wordt de twijfel die verzoeker etaleert betreffende de betekenis van de afkorting 'APL', de oorsprong van dit bedrijf en de precieze activiteiten van zijn vader onverbiddelijk afgedaan als bewijs voor de leugenachtigheid van zijn verklaringen, terwijl er in alle redelijkheid toch niet van een ongeletterd persoon kan verwacht worden dat hij al deze details precies kan weergeven;

Dat het verder onredelijk is van de verwerende partij om verzoekers analfabetisme als ongeloofwaardig af te doen omdat er toevallig een Facebook-profiel bestaat met ongeveer dezelfde naam dat aangeeft

gestudeerd te hebben aan de universiteit van Kabul. Verzoekers naam op Facebook is namelijk 'M(...) P(...)' (stuk 2 in bijlage). Deze naam is een verwijzing naar zijn clan 'M(...)' en de Afghaanse provincie Paktia. Gezien de M(...)-clan één van de meest vertegenwoordigde clans is in de provincie Paktia is het bijzonder logisch dat er meerdere Facebook-profielen bestaan met deze naam. Afghanistan is nog steeds grotendeels een clanmaatschappij, en het is hoegenaamd niet 'bevreemdend' dat beide profielen zoveel gemeenschappelijk vrienden hebben. Als een aantal leden van de M(...)-clan besluit om iedereen van zijn clan op Facebook toe te voegen is het zelfs bijzonder logisch dat verzoeker veel gemeenschappelijke vrienden heeft met een ander profiel dat ongeveer dezelfde naam draagt en dat ook verwijst naar de M(...)-clan en de provincie Paktia;

Dat de verwerende partij hier duidelijk geen rekening houdt met verzoekers individuele omstandigheid als ongeletterd persoon en lid van de M(...)-clan en hierbij punt c) van artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet schendt;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"Art. 2. (...)

Art. 3. (...)"

Dat de verwerende partij haar beslissing weliswaar motiveert, maar dat deze motivatie absoluut niet afdoende is om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen recht zou hebben op de vluchtelingenstatus. Zo begrijpt verzoeker niet dat de documenten die hij neerlegde, die zijn vaders werkzaamheid bij APL bevestigden, de verwerende partij niet kunnen overtuigen, gezien ze in grote lijnen overeenkomen met zijn verklaringen. Er staat ook nergens in de bestreden beslissing vermeld waarom zijn verklaringen niet overeen zouden komen met de informatie uit de neergelegde documenten. Ten slotte begrijpt verzoeker nog veel minder waarom er aan zijn individuele status als analfabeet wordt getwijfeld omdat er toevallig een Facebook-profiel bestaat met een soortgelijke naam als zijn eigen profiel dat beweert aan de universiteit van Kabul te hebben gestudeerd. Gezien zijn naam op Facebook slechts een verwijzing is naar zijn clan en zijn thuisprovincie, is het mogelijk dat er duizenden profielen bestaan die verwijzen naar de clan M(...) en de provincie Paktia. De verwerende partij leidt hier op bizarre wijze uit af dat verzoeker vermoedelijk geen analfabeet is waardoor hij ook de inhoudt van zijn neergelegde documenten diende te kennen en eigenlijk zijn hele asielrelaas op de helling komt te staan. Dit terwijl het nogmaals gaat om een bijzonder algemene naam in de Afghaanse context. Hierdoor kan onmogelijk gesproken worden van een afdoende motivatie in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker citeert een deel van de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en haalt vervolgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker zet zijn tweede middel verder uiteen als volgt:

"Dat Afghanistan op dit moment, in tegenstelling tot wat beweerd wordt door de verwerende partij, nog steeds erg gevaarlijk is en alle burgers van dat land in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming op basis van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat het EASO rapport waarnaar de verwerende partij verwijst (Afghanistan Country Focus van januari 2022, stuk 3 in bijlage), verschillende passages bevat die de conclusies uit de bestreden beslissing tegenspreken;

Dat bovengenoemd rapport het op blz 56-57 heeft over de manier waarop uit het buitenland terugkerende Afghanen worden beoordeeld door het Taliban-regime:

"(...)"

Dat aangezien de Taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwt als slechte moslims omdat zij verkozen om in het westen te gaan leven, er dus een reële kans is dat verzoeker zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Deze kans wordt nog vergroot door het gegeven dat zijn vader werkzaam was voor een Amerikaans transportbedrijf;

Dat het lot van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan dus op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden. Dit wordt tevens bevestigd in de EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (stuk 4 in bijlage):

"(...)"

Dat de positie van de Taliban met betrekking tot Afghanen die het land hebben verlaten volgens bovenstaand rapport nog steeds onduidelijk is. Hierdoor kan dan ook niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook bijzonder vreemd te noemen dat de verwerende partij vanuit deze stelling het blijkbaar geen probleem vindt om aan Afghanen de subsidiaire bescherming te weigeren. De verwerende partij had moeten wachten met het nemen van deze beslissing tot er meer duidelijkheid was in verband met het lot van Afghanen die het land verlieten en daarna moeten terugkeren. Bovendien loopt verzoeker als zoon van iemand die voor een Amerikaans bedrijf heeft gewerkt een verhoogd risico op vervolging wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan;

Dat verder de conclusie uit de bestreden beslissing dat het geweld afneemt en verzoeker daardoor niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bijzonder voorbarig is. Het EASO-rapport (stuk 3) spreekt over de mogelijkheid op een nieuwe burgeroorlog door de aanwezigheid van groepen als ISKP en Al Qaeda (blz 59-61). Bovendien is de Taliban zelf ook verantwoordelijk voor willekeurig geweld ten aanzien van de Afghaanse burgers (EASO-rapport blz 62):

"(...)"

Dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing duidelijk stelt dat de leefomstandigheden voor Afghanen onder het nieuwe regime van de Taliban bijzonder precair zijn. Zij maakt hierbij echter een onderscheid tussen humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van bepaalde actoren of humanitaire noodsituaties die het gevolg zijn van objectieve factoren. Zij concludeert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen van bepaalde actoren, maar eerder op een toevallige wisselwerking gebaseerd is tussen verschillende elementen, en dat deze crisis hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt. Zij haalt nochtans zelf twee elementen aan die duidelijk het gevolg zijn van de recente regimewissel en dus van de acties van bepaalde actoren, met name de onderbreking van internationale hulp en de ineenstorting van de economie. Het is ronduit bizar te noemen dat de machtsovername in het land door de Taliban om één of andere reden door de verwerende partij niet wordt beschouwd als een handeling door bepaalde actoren, terwijl het net deze actie is die het grootste deel van de huidige precare situatie heeft veroorzaakt. Het stopzetten van de hulp en de ineenstorting van de economie zijn namelijk een rechtstreeks gevolg van de gewelddadige acties waarmee de Taliban de vorige Afghaanse regering van de macht heeft verdreven;

Dat het EASO-rapport (stuk 3) ook duidelijk spreekt over de oorzaak van de precare situatie in Afghanistan, met name de machtsovername door de Taliban (blz 66):

"(...)"

Dat de bestreden beslissing een passage bevat die stelt dat "Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren kan enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting." Welnu, zowel Amnesty International (stuk 5 in bijlage) als Human Rights Watch (stuk 6 in bijlage) bevestigen dat er zich een humanitaire catastrofe aan het afspelen is in Afghanistan. Human Rights Watch spreekt zelfs over maar liefst negen op de tien Afghaanse families die over onvoldoende voedsel zouden kunnen beschikken. Verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet meer in zijn elementaire behoeften zal kunnen voorzien. Deze situatie is het rechtstreekse gevolg van de machtsovername door de Taliban en dus van gedragingen van actoren. De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing de artikelen 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.3. Verzoeker stelt bij wijze van besluit als volgt:

"Verzoeker heeft duidelijk zijn Afghaanse afkomst bewezen en gezien de precare leefomstandigheden aldaar is het voor hem onmogelijk om terug te keren naar een land dat onder een extremistisch bewind van de Taliban gebukt gaat en afstevent op een humanitaire catastrofe. Bovendien kon hij bewijzen neerleggen van het feit dat zijn vader actief was voor een Amerikaans bedrijf. Dit maakt hem in de ogen van het nieuwe taliban-regime automatisch een verdacht persoon waardoor hij het risico loopt vervolgd te worden.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de artikelen 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

2.1.4. Verzoeker vraagt in primaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, in secundaire orde aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in tertiaire orde aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.5. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, blijkens de inventaris, volgende stavingstukken:
“1. *Bestreden beslissing van Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 augustus 2022*;
2. Facebook: ‘M(...) P(...)’;
3. *EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022*;
4. *EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022*;
5. *Amnesty International: ‘Everything you need to know about human rights in Afghanistan ’ (Afghanistan 2021)*;
6. *Human Rights Watch: ‘Averting Afghanistan’s Economic and Food Crises’, dd. 6 oktober 2021*;
7. *Pro deo bewijs*;”

2.2. Nieuwe elementen

Op 21 november 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2017, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022. Tevens voegt de verwerende partij bij haar aanvullende nota de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot

doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn relaas en zijn beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en hij zich dienvolgens evenmin op deze elementen kan steunen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt overwogen dat (i) er ernstige twijfels bestaan over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, (ii) hij uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn vertrek en zijn uiteindelijke reisweg, (iii) hij uiteenlopende verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn vader, (iii) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) ernstige bedenkingen heeft bij zijn voorgehouden analfabetisme, (iv) hij ook de oorzaak van zijn problemen, met name het werk van zijn vader als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf, allerm minst aannemelijk wist te maken, (v) hij compleet uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn beweerde problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en ten gehore op het CGVS en (vi) hij verklaarde dat hij langs tal van Europese landen is gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, omdat (B) de overige door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet vermogen om te buigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (E) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van het werk van zijn vader als vrachtwagenchauffeur voor een Amerikaans bedrijf. De taliban zouden van dit werk op de hoogte zijn geweest en verzoeker in afwezigheid van zijn vader verschillende keren hebben bedreigd. Omwille van deze problemen zouden zijn ouders besloten hebben hem het land uit te sturen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de beweerde oorzaak van zijn problemen, met name het werk van zijn vader als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf, allerminst aannemelijk weet te maken, zoals op goede gronden als volgt wordt toegelicht in de bestreden beslissing:

“Uw verklaringen daarover bleken namelijk niet eensluidend en bijzonder vaag. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, laten optekenen dat uw vader werkte als vrachtwagenchauffeur voor het Amerikaanse bedrijf EPL (APL, sic; zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten overstaan van het CGVS gaf u aanvankelijk dan plots aan eigenlijk niet te weten of het een Amerikaans bedrijf was of niet (zie CGVS1, p.13). Nauwelijks enkele vragen verder, alsook bij uw tweede onderhoud op het CGVS, bleek u dat dan plots wel opnieuw te weten (zie CGVS1, p.14; zie CGVS2, p.8). Ook over zijn activiteiten legde u uiteenlopende verklaringen af. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat hij eerst werkte als chauffeur en hij nadien contracten opmaakte, al gaf u dan al aan eigenlijk niet veel over zijn werk te weten (zie CGVS1, p.9). Op het tweede interview bleek u enkel zeker te weten dat hij chauffeur was, misschien had hij meer gedaan, maar dat wist u plots niet meer (zie CGVS2, p.6). Dit alles is des te opmerkelijker gezien u verschillende kopieën van documenten mbt het beweerde werk van uw vader neerlegde. Daaruit lijkt onder meer te kunnen worden afgeleid dat hij vice-president was van een transportbedrijf met de naam Abak Int Transit and Forwarding Ltd, dat transporten uitvoerde voor het bedrijf APL. De naam van uw vader wordt op andere documenten dan de handelslicentie (Memoranda, levernota's) overigens niet vermeld. Bovendien betreft het hier hoe dan ook slechts kopieën, dewelke weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn, alsook gezien vervalste documenten wijdverspreid zijn in uw land van herkomst. Dat u over dergelijke essentiële zaken dermate uiteenlopende verklaringen aflegde die bovendien niet geheel overeen stemmen met de documenten die u ter staving daarvan neerlegde, ondermijnt al op ernstige wijze het door u voorgehouden profiel van uw vader. Daarnaast bleek ook uw kennis van zijn werk zo goed als onbestaande. Zo had u geen idee wat voor bedrijf het precies was, wist u niet op welke lijn uw vader zijn transporten uitvoerde noch waar in Kabul het bedrijf gevestigd was, waar de afkorting 'APL' voor staat, hoeveel mensen er werken of hoe zijn baas heette (zie CGVS2, pp.5-6). Ook dat laatste had u mits enige interesse kunnen nagaan in de handelslicentie die u zelf voorlegde. Dat gebrek aan interesse blijkt ook uit de vaststelling dat u zich nooit terdege heeft geïnformeerd naar zijn werk, bij uw vader of andere familieleden (zie CGVS2, p.6), en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan, minstens de ernst van uw beweerde problemen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn eerste middel voorhoudt, kan in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing wel degelijk worden gelezen op welke vaststellingen de commissaris-generaal steunt om te oordelen dat verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader niet geheel overeenstemmen met de documenten die hij ter staving daarvan neerlegt. Verzoeker wijst er in zijn eerste middel op te hebben verklaard dat zijn vader voor APL werkte en dat dit kan worden afgeleid uit de neergelegde documenten, alsook dat het wel degelijk om een Amerikaans transportbedrijf gaat. Verzoeker betwist evenwel niet dat hij bij de DVZ liet optekenen dat zijn vader voor het Amerikaanse bedrijf “EPL” werkte en dat hij ten overstaan van het CGVS aanvankelijk aangaf niet te weten of het een Amerikaans bedrijf was of niet. Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij het gegeven dat zijn vader zelf een bedrijf zou hebben gehad dat transporten uitvoerde voor APL een “detail” acht “dat niet in staat is om de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aan te tasten”. De vermelding op de neergelegde handelslicentie dat zijn vader de functie van “vice-president” bekleedde binnen een Afghaanse

transportonderneming, die blijkens het neergelegde memorandum van 15 december 2019 opdrachten uitvoerde voor het Amerikaanse bedrijf APL, is hoegenaamd niet in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen volgens de welke zijn vader als vrachtwagenchauffeur werkte bij APL.

Daargelaten of de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden analfabetisme, acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker enerzijds ter staving van het werk van zijn vader meerdere (fotokopieën van) documenten neerlegt maar anderzijds niet in staat blijkt om verschillende van de hem gestelde vragen in dit verband te beantwoorden. Verzoekers vermeende analfabetisme weerhoudt hem er immers niet van om zich met betrekking tot het werk van zijn vader en de inhoud van de neergelegde documenten terdege te informeren bij zijn vader of andere familieleden, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt. Bovendien kan verzoekers vermeende ongeletterdheid niet verklaren waarom hij doorheen zijn verschillende onderhouden uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het bedrijf en de activiteiten van zijn vader. Verzoeker toont niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou zijn om doorheen de procedure coherente en correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot de elementen die hij aanhaalt en die raken aan de kern van zijn relaas, *in casu* het werk van zijn vader.

Verzoeker betwist verder niet dat de naam van zijn vader enkel op de handelslicentie en op geen van de andere neergelegde documenten wordt vermeld. De Raad stelt vast dat deze licentie dateert van 27 december 2014 en een geldigheidsduur van drie jaar had (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, dossier vóór arrest van de Raad met nummer 261 091, stuk 4, 'Documenten', nr. 5) . Dit stuk kan aldus niet staven dat verzoekers vader bij het bedrijf werkzaam was in de periode waarin verzoeker zijn voorgehouden problemen situeert. De Raad stelt verder vast dat deze handelslicentie werd uitgereikt door het Afghaans ministerie van Handel en Industrie en wijst op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief, nog daargelaten voorgaande vaststelling dat *in casu* slechts een fotokopie van de handelslicentie wordt neergelegd (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Gelet op de beperkte bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten en zijn uitermate vage en incoherente verklaringen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader werkzaam was als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf en komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de problemen die hij daardoor met de taliban zou hebben gekend in het gedrang.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij hierover compleet uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en op het CGVS, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht: *"Op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ nochtans ook invulde met behulp van een tolk die het pashtu machtig is, had u verklaard dat de Taliban vier keer naar uw huis gekomen waren. U gaf er daarnaast ook aan dat uzelf wel bedreigd werd, van een dreigbrief aan het adres van uw vader sprak u helemaal niet (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS liet u dan aanvankelijk weer optekenen dat de Taliban u twee of drie keer was komen zoeken. Nadien gaf u aan dat u na hun derde bezoek was vertrokken (zie CGVS1, p.14). Bovendien gaf u er eerst aan dat u bij hun eerste twee bezoeken niet thuis was, nadien zou u dan bij hun allereerste bezoek toch thuis geweest zijn (zie CGVS1, p.17). Nauwelijks enkele vragen verder gaf u plots aan dat ze eigenlijk maar twee keer zouden langsgekomen zijn, u zou hen de kans niet hebben gegeven en zou nu na de tweede keer al vertrokken zijn (zie CGVS1, pp.17-18). Tijdens uw tweede interview op het CGVS zouden ze volgens uw verklaringen opnieuw drie keer zijn langsgekomen. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan dat het voor zover u zich herinnerde drie keer was, en u bij de derde keer was vertrokken (zie CGVS2, pp.10-11). Dat u over dergelijk essentieel element in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan compleet teniet. Dat u daarnaast de dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen en die de rest van de problemen inluidde compleet onvermeld liet op de vragenlijst van het CGVS bevestigt de ongeloofwaardigheid ten overvloed. U bleek deze bovendien ook niet te hebben, waardoor ook dit een blote bewering blijft (met een hoog ad hoc-gehalte dus), en gaf opmerkelijk genoeg zelfs te kennen dat u er eigenlijk niet naar gevraagd zou hebben (zie CGVS1, p.16; zie CGVS2, pp.9-10). Een even bevreemdend gebrek aan interesse spreidde u ten toon betreffende de actuele problemen van uw achtergebleven familieleden, ook hierover was u bovendien niet geheel consistent. U gaf in eerste instantie immers aan dat u helemaal geen informatie had over de huidige situatie van uw familieleden, u*

had immers bijna geen contact. Erop gewezen dat u el degelijk contact had met uw oom, verklaarde u dat deze u niets vertelde. Veel moeite om hem naar de toestand van uw achtergebleven gezinsleden te vragen bleek u zich niet getroost. Nadien gaf u dan weer aan dat uw familieleden hetzelfde probleem als u zouden hebben. Gevraagd hoe u dat dan wel zou weten, kwam u niet verder dan het vermoeden dat uw jongere broer hetzelfde als u zou meemaken omdat leeftijd de Taliban niet kan schelen (zie CGVS2, pp.16-17). Wat dan weer in tegenspraak is met uw eerdere bewering dat uw broers en zussen nog te jong waren (zie CGVS1, p.10)."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoeker onverlet gelaten in zijn verzoekschrift. Zij blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker ook volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat:

"Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Daarnaast legde u evenmin enig overtuigend identiteitsbewijs neer. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van uw aankomst minderjarig zou zijn, u verklaarde immers dat u op dat moment 17 jaar oud was, waarop uw geboortedatum voorlopig geregistreerd werd op 31/03/2003 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming dd. 06/01/2020). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het UZ Sint-Rafaël Leuven, dat uw minimumleeftijd veel hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 15/01/2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is en deze waarschijnlijk nog hoger ligt. Ten gehore op het CGVS, gevraagd naar uw geboortedatum, gaf u aan deze niet te kennen. Gevraagd naar de leeftijd vermeld op uw taskara, verklaarde u in eerste instantie deze niet te kennen, nadien gaf u aan te denken dat er de leeftijd van 15 jaar oud op staat (zie CGVS1, pp.3-4) alsook dat u bij de aanvraag ervan 14 of 15 jaar oud was (zie CGVS2, p.12). Gezien u zich desondanks jaren later bij aankomst minderjarig verklaarde, kan het CGVS dan ook niet anders dan vaststellen dat u de asielautoriteiten bewust gepoogd heeft te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd. Verder dient ook opgemerkt dat de taskara die u neerlegde, hoe dan ook geen sluitend bewijs is van uw identiteit en/of leeftijd. Vooreerst kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Niet alleen gezien de daarop vermelde leeftijd (15 jaar oud in 1395) zelfs niet in de buurt komt van uw werkelijke leeftijd zoals vastgesteld bij aankomst, u legde daarnaast ook uiteenlopende verklaringen af over het verkrijgen van dit identiteitsdocument. Zo gaf u initieel aan dat uw oom deze voor u had aangevraagd (zie CGVS1, p.3), nadien liet u uitschijnen dat u deze zelf in het districtscentrum was gaan aanvragen, nauwelijks een paar vragen verder kwam u daarop terug en gaf u aan deze in Gardez (de provinciehoofdstad) te zijn gaan halen (zie CGVS1, p.6). Nog later verklaarde u dat u deze met uw oom in het districtshuis was gaan aanvragen (zie CGVS2, p.13). Wat er daar ook van zij, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten sowieso erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust onterecht minderjarig heeft verklaard en u uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op uw achtergrond, verder bevestigd door een aantal andere opvallende inconsistenties die werden waargenomen doorheen uw verklaringen.

Zo legde u uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af over het tijdstip van uw vertrek en uw uiteindelijke reisweg. Bij aankomst (in januari 2020) liet u optekenen 10 of 11 maanden eerder vertrokken te zijn (zie Fiche NBMV; zie DVZ verklaring, pt.32), waardoor u ergens in februari of maart 2019 vertrokken moet zijn. U leek dat min of meer te bevestigen door te stellen dat u op het einde van de winter vertrok (zie CGVS2, p.7). U zou ongeveer een maand in Iran verbleven hebben en nadien een drietal maanden in Turkije (zie DVZ verklaring, pt.32). U werd er door het CGVS op gewezen dat een foto op uw facebook-profiel, waarvan u aangaf dat deze in Turkije van u genomen was, reeds van januari 2019 dateert en u tevoren ook nog een tijd in Iran zou hebben verbleven. Daarop gewezen dat u dan wellicht eerder in 2018 moet vertrokken zijn, kwam u niet verder dan de stelling dat u zich nooit echt bewust was van precieze dagen, (zie CGVS2, p.7). Ook over uw reisweg zelf legde u opmerkelijke, uiteenlopende verklaringen af.

Zo had u aanvankelijk aangegeven vanuit Afghanistan rechtstreeks naar Iran te zijn gereisd (zie Fiche NBMV; zie Verklaring DVZ). Op het CGVS verklaarde u dan plots aanvankelijk via Pakistan naar Iran te zijn gegaan. Nauwelijks een paar vragen verder was het dan toch weer Iran (zie CGVS1, pp.13-14). Ook tijdens uw tweede interview op het CGVS eenzelfde inconsistentie, al was het daar eerst rechtstreeks naar Iran, dan via Pakistan (zie CGVS2, pp.10-11). Verder dient ook vastgesteld dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over de verblijfplaats van uw vader. Waar u initieel nog had verklaard dat hij gewoon in het dorp woonde (zie Fiche NBMV), gaf u nadien te kennen dat hij in Kabul verbleef (zie DVZ Verklaring, pt.13A), op uw eerste interview op het CGVS bleek u het plots niet te weten. U had eerder wel geweten te hebben dat hij in Kabul zat (zie CGVS1, p.7). Waarom u dan aanvankelijk verklaard had dat hij in uw dorp verbleef is dan ook een raadsel. Verder dient hierbij te worden opgemerkt dat u in België ook post ontving van uw vader, op de envelop die u neerlegde staat een afzendadres in Kabul. (...)

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is onvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Nochtans zou u in Duitsland zijn tegen gehouden, heeft u daar uw vingerafdrukken gegeven. Dat u altijd naar hier wilde komen omdat u hier kan studeren en het hier beter is (DVZ Verklaring, pt.32), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen allerminst afdoende als uitleg, bovendien gaf u op het CGVS aan dat het pas onderweg was dat u goede zaken had gehoord over België waardoor u hiernaartoe wilde komen (zie CGVS, p.16)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad is van oordeel dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers profiel(en) op Facebook overtollige motieven betreffen. Derhalve kan verzoekers kritiek hierop in zijn eerste middel, onder verwijzing naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 2, de geldigheid van de overige, hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet aantasten. Deze overige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist, zoals hoger uiteengezet, en zijn voldoende draagkrachtig om aan de door hem aangehaalde feiten geen geloof te hechten.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde *taskara* en het rijbewijs van zijn vader, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat zij slechts een begin van bewijs vormen van zijn vaders identiteit en nationaliteit en het feit dat hij met een vrachtwagen mag rijden, doch niet dat hij dat ook effectief deed, laat staan dat deze documenten enige problemen daardoor zouden aantonen. Verzoeker betwist deze pertinente motivering niet.

Verzoeker betoogt verder in zijn tweede middel dat de taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het Westen te gaan leven en dat er dus een reële kans is dat hij zich bij terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze gestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Deze kans wordt volgens hem nog vergroot door het gegeven dat zijn vader werkzaam was voor een Amerikaans transportbedrijf.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtloe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de de-factoregering van de taliban uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtloe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de taliban weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te

sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen zij worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of de lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Vooreerst maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Dat verzoeker louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan bij terugkeer als "slechte moslim" zal worden beschouwd en gestraft, zoals hij in zijn tweede middel poneert, is een blote bewering die verzoeker niet concreet aannemelijk maakt. Aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader voor een Amerikaans transportbedrijf kan geen geloof worden gehecht, zoals *supra* uiteengezet. Verzoeker beperkt er zich voor het overige toe te verwijzen naar landeninformatie die mee in rekening werd genomen in de bovenstaande analyse en laat na deze informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022, in zijn tweede middel aanvoert dat er nog veel onduidelijkheid heerst over het lot van Afghanen die het land verlieten en daarna moesten terugkeren, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels haar aanvullende nota neergelegd op 21 november 2022 geactualiseerde informatie over het risico bij terugkeer heeft bijgebracht en dat hiermee terdege rekening werd gehouden in bovenstaande analyse. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat deze informatie onvoldoende actueel of accuraat zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar een land dat onder een extremistisch bewind van de taliban gebukt gaat, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van het vermeende werk van zijn vader voor een Amerikaans bedrijf niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn verblijf in het Westen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet

meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bijvoorbeeld in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker verwijst in zijn tweede middel naar algemene informatie die de ernst van de humanitaire situatie in Afghanistan belicht, doch laat na deze informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 6).

Waar verzoeker, onder verwijzing naar voormelde “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022, in zijn tweede middel betoogt dat de machtsovername door de taliban ertoe geleid heeft dat de internationale hulp werd stopgezet en de economie is ingestort en zo het grootste deel van de huidige

precaire situatie heeft veroorzaakt, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN-Mensenrechtenraad stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Paktia kende ACLED geoprecisie 3 toe aan vijf incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee aanvallen van het Afghan Freedom Front op de taliban (*battles*) en drie incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de Afghan National Defense and Security Forces, waarvan één toegeschreven aan de taliban en de overige twee aan onbekenden (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de

systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Paktia. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar voormelde "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022, die mee in rekening werd genomen in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in primaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT